

HÃY LO TÌM NƯỚC THIÊN CHÚA!

... Nếu quả thật **hạnh phúc** trao ban ý nghĩa cho cuộc sống thì đâu còn ích lợi gì nữa khi mà căn bệnh bất ngờ tàn phá đứn con thân yêu của bạn? Đối diện với các cơn khủng hoảng tâm linh của ái nữ - khởi đầu với những phản ứng thật tàn bạo - **bà Muriel Rosset (người Pháp)** không còn mơ ước hạnh phúc nữa. Với tư cách tín hữu Công Giáo, bà tìm kiếm một ý nghĩa khác cho cuộc sống thường nhật. Nói cách khác, bà tìm kiếm Vinh Quang THIÊN CHÚA và phần rỗi cho thế giới. Xin nhường lời cho bà.

Mọi người đều có cùng một ước nguyện: "Được vui hưởng hạnh phúc và được có một cuộc đời bình lặng". Tại sao cái câu nói dẫn vào một cuốn phim đó lại gây giao động mạnh cho tâm linh tôi rất nhiều vào ngày hôm nay??? Không phải vì con tôi bị bệnh và vì căn bệnh của nó đã làm biến dạng hình ảnh cuộc đời tôi. Không! Không phải thế! Câu nói gây giao động bởi vì tôi khám phá ra rằng xã hội và cuộc tìm kiếm hạnh phúc của nó đã đưa tôi vào lầm lạc.

Trong thế giới mà người ta làm cho chúng tôi bị lóa mắt thì khó mà sống sót khi bất hạnh đổ ập xuống trên chúng tôi. Đó là điều xảy đến với chúng tôi cách đây 4 năm khi cơn bệnh bất ngờ xuất hiện như cú sét đánh vào nhà chúng tôi. Sau cái năm đầu tiên kinh hoàng ấy, ánh quang có vẻ như bắt đầu ló dạng, nhưng rồi cùng với hiền phụ, chúng tôi phải nhận thức rằng không còn là nạn sóng thần (tsunami) nữa mà là thuốc độc giết chết từ từ .. Bởi vì, cái trống không bắt đầu thiết đặt chung quanh chúng tôi và làm nứt rạn mọi sự chắc chắn của chúng tôi, kể cả căn tính làm cha làm mẹ của chúng tôi. Chúng tôi không còn biết con mình là ai cũng không rõ rồi đây nó sẽ trở nên con người như thế nào. Chúng tôi bước vào hỏa ngục, hỏa ngục cô đơn và chúng tôi chạm đến cái đáy của sự bỏ rơi. Mọi người bỏ rơi chúng tôi từ bác sĩ cho đến người thân và các anh chị em trong giáo xứ. Chúng tôi xắn tay lên áo để van xin một chút chú ý nhưng chúng tôi chỉ nhận được sự từ chối, sự lãnh đạm làm bĩ-mặt trước khi tiếp nhận những dấu hiệu đổi mới đầu tiên gây ngỡ ngàng rạn vỡ thơ ngây của một kẻ được tái sinh trong cuộc sống. Thế là chúng tôi vun trồng các mầm non liên đới để khởi đầu một cuộc sống được biến đổi.

Vẫn luôn luôn là những kẻ si-tình, chúng tôi quyết định vượt qua các vết thương của nhân tình thế thái để khởi đầu cuộc hành trình chung cho một cuộc phiêu lưu mới nơi mà hạnh phúc không còn tự nó là đích điểm nữa. Từ "Hạnh Phúc" từng làm cho tôi dẹt nên không biết bao nhiêu mộng ước giờ đây đối với tôi bỗng trở nên nguy hiểm. Tại sao tất cả chúng ta cứ tìm kiếm cho được hạnh phúc như các bảng quảng cáo tuyên truyền? Trong khi đó tại sao chúng ta lại không mơ ước một thế giới tốt đẹp hơn, công bằng hơn, huynh đệ hơn, chân thật hơn và có trách nhiệm hơn? Trong một thế giới như thế tôi sẽ là một

người đầy tớ khiêm hạ đơn sơ, đôi khi phải đau khổ, nhưng hoạt động cho Vương Quốc của THIÊN CHÚA.

Bỗng chốc, cái thường nhật nặng nề của căn bệnh lại trở nên nhẹ nhàng đối với tôi: đi vào lịch sử thế giới giúp tôi nhìn lại chính cuộc đời tôi để nhận ra trách nhiệm các hành vi của mình nhưng không phải là thủ phạm của một biến cố thất bại. Khi tôi chiêm ngắm lộ trình dài THIÊN CHÚA dành thời gian để đến với chúng ta qua các tiên tri, qua dân Chúa chọn rồi qua Con của Ngài nhập thể hiến mình cho thế giới, tôi có thể hiểu được thế nào là kiên nhẫn và khiêm tốn để sẵn sàng tiếp nhận cái bấp bênh của cuộc sống chúng ta nơi trần gian.

Cái nhìn mới mẻ này làm cho tôi được lắng dịu và giúp tôi sống sung mãn vì không bị ngoại cảnh chi phối. Tôi không còn sợ hãi nữa. Tôi biết rõ Phục Sinh chỉ xuất hiện sau Thánh Giá. Thế nhưng khi phải sống và trải qua Thánh Giá thì tôi lại bị mất hướng. Kể từ giờ phút này, tôi thật "sung sướng" hay nói đúng hơn, tôi "tin tưởng", không còn chú ý đến cái hạnh phúc nhỏ nhoi riêng tư, nhưng là trải qua bất hạnh trong Đức Tin,

Từ Bỏ và Tình Yêu. Lúc trước, mặc dầu không bị nô lệ bởi thế giới tiêu thụ tôi vẫn cố gắng tạo hạnh phúc cho các con của tôi. Ngày nay thì tôi tìm cách sống mà không chờ đợi gì cả ngoài việc chu toàn bốn phận thường ngày - kể cũng đã nhiều lắm rồi - và chu toàn bốn phận với ơn Chúa.

Trong bối cảnh cuộc sống bất ổn bất định của một bà mẹ có đứa con gái khuyết tật thì việc tìm kiếm hạnh phúc trở nên phụ thuộc. Với căn bệnh của con, tôi học cách đi vào một thời đại mới, thời đại của phó thác, không phải buông tay đầu hàng, nhưng là giơ đôi tay lên cao để hướng đến - không phải một hạnh phúc cá nhân - nhưng là Vinh quang của THIÊN CHÚA và phần rỗi của thế giới.

... Đức Chúa GIÊSU nói với các môn đệ rằng: "Thầy bảo cho anh em biết: đừng lo cho mạng sống: lấy gì mà ăn; vì mạng sống thì hơn của ăn, và thân thể thì hơn áo mặc .. Hỡi có ai trong anh em, nhờ lo lắng, mà kéo dài đời mình thêm được một gang tay? Vậy, việc nhỏ nhất mà anh em còn làm không được, thì anh em lo lắng về những việc khác làm gì? Hãy nhìn hoa huệ mà suy: chúng không kéo sợi, không dệt vải, thế mà, Thầy bảo cho anh em biết: ngay cả vua Salômôn, dù vinh hoa tột bậc, cũng không mặc đẹp bằng một bông hoa ấy. Vậy nếu cỏ ngoài đồng, nay còn, mai đã quẳng vào lò, mà THIÊN CHÚA còn mặc đẹp cho như thế, thì huống hồ là anh em, ôi những kẻ kém tin! Phần anh em, đừng tìm xem mình sẽ ăn gì, uống gì, và đừng bận tâm. Vì tất cả những thứ đó, dân ngoại trên thế gian vẫn tìm kiếm; nhưng CHA của anh em thừa biết anh em cần những thứ đó. Vậy hãy lo tìm Nước THIÊN CHÚA, còn các thứ kia, Ngài sẽ thêm cho" (Luca 12,22-31).

("OMBRES & lumière", Revue Chrétienne Des Personnes Malades Et Handicapées, De Leurs Familles Et Amis, No 188, Juillet-Aout 2012, trang 18-19)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt